

Διονύσιος Σολωμός

[Εἰς Μάρκο Μπότσαρη]

Ἡ Δόξα δεξιά συντροφεύει
τον άντρα που τρέχει με κόπους
της Φήμης τους δύσβατους τόπους,
και ο Φθόνος τού στέκει ζερβιά,
με μάτια, με χείλη πικρά·

αλλ' ὅποτε ἡ μοίρα του γράψει,
τον δρόμον του κόσμου να πάψει,
ἡ Δόξα καθίζει μονάχη
στην πλάκα του τάφου λαμπρή,
και ο Φθόνος αλλού περπατεί.

Στην πλάκα του Μάρκου καθίζει
ἡ Δόξα λαμπράδες γιομάτη·
κλεισμένο για πάντα το μάτι,
οπού 'χε πολέμου φωτιά· —
ελάτε ν' ακούστε, παιδιά!

Σοφοί λεξιθήρες, μακρία —
μη λάχει σας βλάψω τ' αυτία·
τρεχάτε στα μνήματα μέσα
και ψάλτε με λόγια τρελά· —
ελάτε ν' ακούστε, παιδιά!

Το λείψανο που 'χε γλιτώσει
ο Πρίαμος με θρήνους, με δώρα,
εγύριζε οπίσω την ώρα
που πέφτει στην ὄψη της γης

το φως το γλυκό της αυγής.

Εβγήκαν μαζί τής θλιμμένης
Τρωάδας απ' όλα τα μέρη
γυναίκες, παιδάκια και γέροι,
θρηνώντας, να ιδούν το κορμί
που χάνει γι' αυτούς την ψυχή.

Κλεισμένο δεν έμεινε στόμα
απάνου στου Μάρκου το σώμα·
απέθαν', απέθαν' ο Μάρκος·
μια θλίψη, μία άκρα βοή,
και θρήνος και κλάψα πολλή.

Παρόμοια ηχώ θα λαλήσει,
του κόσμου την ύστερη μέρα,
παντού στον καινούριον αέρα·
παρόμοια στους τάφους θα εμβεί,
να κάμει καθένας να εβγεί.

[1823–1824]